

Szolcsányi Ákos
A LILIOMTIPRÓ

Megjavulnék, de nincs romlás,
csak munka és gyümölcse, példás
magaviselet, feltételes szabadláb,
egy könyvtár, ahová befogadtak,
eleinte kérték, viseljek hosszú ujjú
inget, egy tetovált kar hogy veszi ki
magát, de állhatatossággal bármi elérhető,
ezt a nyarat már az egyszínű pólóimban
ülöm végig. A gyerekkönyvtárba persze
nem engednek, de annyi baj legyen,
szemüvegre gyűjtök, megtanultam minden
határt a közeléből lépni át, ezek a kontaktlencsék
nem jók semmire, gyakran elpattan egy ér,
és mint egy nyúl, pislogok a piros szememmel.
Ártatlannak ne tartson senki. Kicsinyes? És ha
azt mondom, kitöröltethettem volna az igazságügy
végtelen adatbankját? Nem, nem megúszni,
a hazugság zavart, a jegyzőkönyv leragadt
térnél, időnél, névnél és tethnél, a lényeg
hagyták ki, hogy tojáshejéből csináltam
melltartót neki, a fehér felsőtestet ne tarkázzák
kisfiús mellbimbók, vigyázzon rá, kértem,
az idő törje szét, ne kéz, de nem értette,
elpirult, így szégyenkezik minden, ami nem
gömbölyű, másért én sem, hát innen a bűn, de
lediktálni mindezt holmi netkalóznak, hogy egyik
kéz helyett a másik, soha nem az enyém, hát nem,
lefogtam a gépelő ujjakat, persze, képletesen,
emberhez nem érek, ha nem elkerülhetetlen.

2000, 2010/9.

(Szolcsányi Ákos 1984-ben született Budapesten. Verset ír.)